

Supradoza

Florin Pindaru

Supradoza

Privindu-mă pieziș imi pare
Că port în mine chip străin
Că n-am și eu, ca fiecare,
Un loc de care s-apartin.

M-a renegat întruna timpul
Nici cerul azi nu mă privește
În ochii mei cu dinadinsul
Un mare gol se oglindește.

Am fost de când mă știu tratat
Cu cea mai grea indiferență
Și zilnic mi-au administrat
În doze uriașe indolență.

Așa, în fiecare zi plângând
Mi-a curs prin lacrimi chiar ființa
Pân-am ajuns să mor luând
În supradoză suferința.

La maladia ce-am avut
Un singur leac s-a convenit
De ce mămico nu m-ai vrut?
De ce tăticule m-ați părăsit?